

Када се данас сетимо прошлог четвртка, 21. фебруара, на шта помислимо? Које слике нам падају на памет? Смео бих се кладити да је код већине од нас редослед следећи: 1. две плавуше („Косово за патике”), 2. паљење амбасаде САД, 3. велики митинг и молебан.

Догађаји под 1. и 2. бацили су у засенак сав патриотизам који се пробудио 17. фебруара. Уместо да 17. фебруар буде почетак обнове националног самопоуздања, данас смо тамо где смо били 16. фебруара: у магарећој клупи „Европе која нема алтернативу”, засути исмевањем, цинизмом и понижавањем „еврореформских” медија.

Можемо и за то да окривимо мајсторе манипулације. Али, можда бисмо могли да размислимо мало и о себи. Јер заиста, главна битка за Косово и није на бојном пољу. Она се води у нашим душама. Реч је о избору између два система вредности, два морална система. А догађаји под 1 и 2 били су управо супротни том избору, тој „косовској етици”.

Ми верујемо да је морални поредак бољи од света насиља. Ми верујемо да је насиље лоше не зато што смо ми његове жртве, већ зато што је свако насиље рђаво. Ако смо се, у одбрани Косова позивали на поредак, право и морал, зашто смо онда прибегли насиљу? Зашто смо запалили стране амбасаде? Нисмо ли тим чином показали да радимо управо оно против чега се бунимо? Јер, ако су они прекршили међународно право по питању Косова, ми смо по питању амбасада. Наш грех је мањи. Али, можда је то не зато што нисмо желели да починимо већи грех. Можда је то зато што већи грех нисмо могли да починимо. У чему је онда разлика између нас и њих?

Случај „две плавуше” је једнако тужан. Уништавање „непријатељских симбола” јесте насиље. За њега се можда и може наћи оправдање. Гнев и повређеност замрачују разум и производе насиље. Али, шта може оправдати лупање излога и крађу патика? Снимак

две плавуше како краду и како се, затим, бедно оправдавају, понављан је и понављан на оној телевизији. То није била само злурадост. То је било „сатанско уживање у греху праведника”. Јер доиста, тог 21. фебруара на београдске улице нису изашли ни навијачи, нити плавуше. Изашао је онај део Србије који за себе верује да је морално бољи. И ево како тај морално бољи део Србије краде и лаже („300.000 људи је крало, што не бих и ја?”). А све на радост оних који кажу да је патриотизам само друго име за криминал и неморал. А све на радост оних који кажу да нема поштених људи, јер „сви су људи лопови”, и да нема часних жена јер „све су жене проститутке”.

Али, суштина косовске етике и јесте да постоје извесне више вредности, оне које се не могу свести на пиво и патике. То је уверење да наш, људски свет није само свет саможивих појединаца, који се међусобно уништавају и искоришћавају, а у коме је најуспешнији онај с најдужим канџама и с најподмуклијом памети. Косовска етика каже да је сваки частан човек део једног вишег света, света врлине и љубави, и да је тај свет, будући да припада свим временима и свим народима, надмоћнији од „царства земаљскога”, царства хладне саможивости, ђифтинског хедонизма и простачке површности.

Четвртак, 21. фебруара, показао је да је битка за Косово у нашим душама тек почела. Ми сами са собом нисмо рашчистили. Ако мислимо да су фирмиране патике толика вредност, да су брендиране парфеми толика вредност, да су четвртасте флаше са пићем толика вредност, онда наше место и није на митингу „Косово је Србија”. Онда је наше место на митингу „ЕУ нема алтернативу” или каквом већ сличном „ЕУ – или – смрт” митингу. Ако мислимо да су наше потрошачке потребе толика светиња да надмашују сваки морал и свако право, ако мислимо да нема ствари коју не треба учинити да би се задовољили наши апетити, онда и ми треба да кажемо „живот је закон”, заборавимо на Косово, узмемо пиво, завалимо се испред ТВ и почнемо да гледамо „Америчко рвање”.

Уопште се не „бацам каменом” на оне две девојке. И ми смо криви за њихов преступ, за моралну тупост тих тинејџерки. Јер, ми смо нашу децу препустили васпитању глобалистичких телевизија, тих савремених „Баркера” (кочијаша из Пинокија). Они су нашу децу потрпали у дилижансу за „Земљу задовољства” (тај натпис стоји на улазу; али на излазу пише: „Рудник соли”!). Из свог немара и лакомислености ми смо их пустили у ту дилижансу. Сада се не смемо чудити што су постали „глобални тинејџери” којима су најважнија ствар брендиране патике. Сада се не смемо чудити што су некима од њих већ израсле уши.

Зато можда није лоше што се догодио 21. фебруар. Битка за Косово у нашим душама тек

је почела. То ће бити дуга и тешка битка, битка за нас и нашу децу. Али, можда је први добар корак већ начињен. Можда смо коначно схватили да не можемо певати „Косово је срце Србије” и возити се на оној дилижанси за Pleasure Land. Или ућутимо, или сиђимо. Избор је једноставан, као и последице. Пре свега по наше уши и по наш реп.